

L'hora de la dreta

“Potser tres o quatre milions de ciutadans del Regne d’Espanya que votaven esquerra pensen ara que tot va bé com va, que ja va bé si sembla que paguem menys impostos, si hi ha més faena, si els que roben en l’altura ho fan més legalment, si la inflació ha baixat regularment, si l’euro europeu inspira confiança en el futur i dissol alguna ideologia, coses així.”

Feia molts anys que no passava algunes hores de la “nit d’eleccions” a la seu d’un partit, i no ho havia fet mai com a cap de llista o cosa equivalent. És una experiència singular, i supose que deu ser-ho encara més quan els resultats que apareixen són altament triomfals o brutalment desastrosos: les emocions de la victòria o del fracàs són de les més intenses que coneix l’espècie humana i, pel que en podem saber, també algunes altres espècies d’animals, siguen pollastres o polítics. Un servidor, que té poc de pollastre i només la part justa i necessària de polític, passà la nit esmentada sense excessiva alteració dels humors: no sé què hauria fet en la derrota o en la glòria, però com que no arribà ni una cosa ni l’altra desconec la mesura d’aquestes emocions electorals. Atès que els resultats que directament m’afectaven van ser dignament satisfactoris, ni motiu d’eufòria ni causa de tristesa, les emocions resultants no eren tampoc extremades. De manera que, sobre un fons de discreta estabilitat emocional, valia la pena seguir les accions i reaccions que es desencadenaven en i des de la pantalla de la tele. A la sala del costat, dignes professionals del gremi de la premsa esperaven declaracions, filmaven, feien fotos, consumien la modesta oferta de begudes (el meus col·legues polítics no són rics), i en general tinc la sensació que s’avorrien considerablement. Segur que haurien estat molt més entretinguts, i més ben menjats i beguts, a la seu del PP, d’Esquerra Unida o del PSOE.

A la pantalla de la tele, en un despatx del local, apareixien resultats que feien obrir als assistents ulls com taronges: no era possible, no semblava possible, que l’èxit de la dreta fóra tan gros i tan aclaparador. No era possible que l’enfosament de les esquerres fóra tan espectacular. Però sí que era possible, i tant que ho era. A cada nova fornada informativa, la distància entre els uns i els altres creixia desmesuradament, s’acumulaven percentatges, diferències d’escons, cares d’incredulitat a les seus dels partits a Madrid, i així van passar les hores, i jo vaig fer el que em tocava (unes declaracions moderadament positives, que algun titular de premsa ha exagerat inevitablement, i que algun comentarista inevitable ha desfigurat

i me’n vaig anar a dormir amb l’esperit tranquil. *“Fortuna veï que ha mostrat son voler/ sus me volent que en tal punt vengut sia;/ però no em cur, pus hai fet mon dever/ ab tots los bons que em trob ab companyia”*, com diu el poderós poema de Jordi de Sant Jordi. I en tot cas, el punt en què he vingut no és tan mal punt.

Més mal punt és el punt en què han vingut uns altres, que pensaven que és prou la possessió d’unes sigles, l’ús d’un nom de partit venerable, el digne de nom de “socialista” o d’“esquerra”, per aconseguir suports massius, incondicionals i permanents. I visiblement, en la pantalla de la nit electoral, es despertaven a la realitat amb cara de desconcert i de sorpresa. Com és possible?, devien pensar, com és possible que tanta gent ens abandone i no ens vote?, com pot ser que tot d’una el país es bolque massivament cap a la dreta?, com pot guanyar tan espectacularment aquesta gent conservadora que només governa per als amics i contra el poble? Si no ho pensaven, feien cara de pensar-ho: cara de no entendre allò que estava passant. I el que estava passant era molt simple: tres milions i mig, quatre milions potser, de ciutadans que algun dia van votar partits d’esquerra havien decidit que no els tornaven a votar. Inclòsos, tot s’ha de dir, alguns milers que jo mateix esperava i que també es van quedar tranquils a casa. O intranquils, no ho sé: aquests milers i aquells milions que han preferit que aquesta hora siga l’hora de la dreta. Qui sap si la dreta no fa tanta por com semblava que feia, o com hauria de fer segons pensem alguns: potser tres o quatre milions de ciutadans del regne d’Espanya que votaven esquerra pensen ara que tot va bé com va, que ja va bé si sembla que paguem menys impostos, si hi ha més faena, si els que roben en l’altura ho fan més legalment, si la inflació ha baixat regularment, si l’euro europeu inspira confiança en el futur i dissol alguna ideologia, coses així. I han degut pensar que ja va bé, també, castigar de passada tanta inèpcia de tants líders professionals i autistes de l’esquerra oficial. Jo espere que no dure, ni la fe general en la dreta ni la inèpcia de l’esquerra: espere que no dure, però tinc por que durarà. “Eu hai vist temps que no em plasia res”, i el que veig per davant tampoc no em plau.